

Bussit lähtivät Sokkomatkalle tällä kertaa puolen tunnin välein Luvialta klo 8.15 ja Eurajoelta klo 8.45 kohti Humppilaa. Osallistuja ilmoittautui taas matkaan yli 120, mutta mukaan pääsi vain 103.

Ensin poikettiin Ateljé Heljän myyntitytelytilaan Humppilassa, jossa valmistuu edelleen 84 vuotiaan keraamiikkataiteilija, professori Heljä Liukko-Sundströmin uniikkituotteita. Hän on tullut monelle tutuksi mm. huippusuositettujen keramiikkalaattojen tekijänä ja iki-ihanien kirjojen kirjoittajana ja kuvittajana.

Ateljéssa on suuri määrä ainutlaatuisia tutustumisen-arvoisia uniikkituotteita, jotka tuottaa iloa ja hyvää mieltä. Heljä piti myös mielenkiintoisen esitelmän taiteilijaelämästään.

Ennen ruokailua ehdimme piipahtaa Lasitehtaalla ja Kenkämaailmassa. Ravintola Otsolan Hovissa nautimme runsaan ja maittavan lounaan.

Ruokailun jälkeen matka jatkui Urjalaan, jossa oppaan johdolla lähdettiin Urjalan kierrokselle ja Väinö Linnan reitille.

Reitti alkoi Urjalan kirjastolta, jonne Väinö Linnan työhuoneen irtaimisto on lahjoitettuna. Nähtävänä on jäljitelmä Väinö Linnan Tampereen Hämeenpuiston kodista, alkuperäiset kalusteet ja kirjoituskone sekä hyllyssä kirjailijan satoja teoksia sisältävä kirjakokoelma.

Reittiä jatkettiin ja se tarjosi matkan kohti perisuomalaista kulttuuriympäristöä ja polveili luonnonkauniissa Urjalassa ja vei keskelle klassikkoteoksen ”Täällä Pohjantähden alla”-maisemia. Pentinkulmaa ei oikeasti ole olemassa. Kylän esikuva löytyy Linnan lapsuuden maisemista, sillä kirjailija vietti Urjalassa elämänsä ensimmäiset 18 vuotta, joten hän yhdisti kotiseutuaan kuvitteelliseen romaanin Pentinkulmaan.

Reitin kohteita oli mm työläiskirjailija Linnan syntymäkodin paikka, vaikka siitä ei ole jäljellä kuin kivijalka. Opas kertoi millainen paikka oli Linnan lapsuuden aikana. Teurastaja Vihtori Linna elätti jyhkeän kallion kupeella perhettä, johon ehti syntyä kymmenen lasta. Isä sairastui ja hänen kuollessaan Väinö oli 8-vuotias. Perhe joutui taloudellisiin ongelmiin ja joutui luopumaan kotitalostaan.

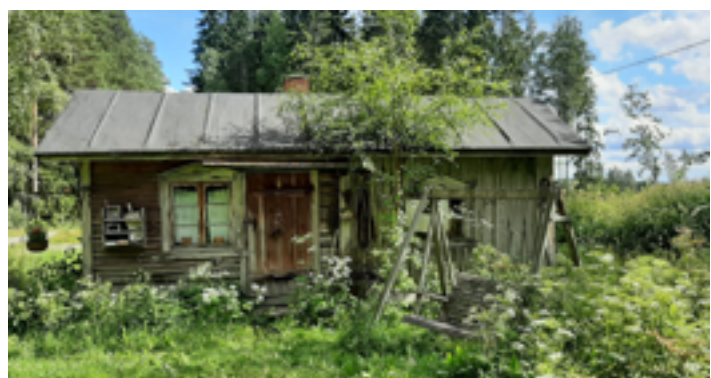
Kymmenen vuotta myöhemmin nuori mies muutti monen muun kaltaisensa tavoin tehdastyön perässä Tampereelle.

Kun matkaa oli jatkettu pari kilometriä, saimme ulkopuolelta ihailia komeaa Honkolan kartanoa, jota on 1700-luvulta lähtien isännöinyt Furuhjelmin suku. Pappilan kylmilleen jääneet rakennukset näkyivät kauempana. Puutarhakin on muuttunut hevossaaksi.

Ohitettiin tuhoutuneen työväen talon kivijalka. Oppaan kertoman mukaan Linna ei työväentalosta kirjoissaan kertonut, vaan Honkolan VPK:n talo oli tarinoiden keskiössä.

Matka jatkui kivityömiehen Simolan ”Ittellisen pirtille” eli tämänkaltaisissa pihapiireissä ja rakennuksissa asuivat 1900-luvun alun itselliset, maaseudun maattomat ammatinharjoittajat.

”Koskelan torpalla” juotiin pullakahvit. Kahviuonnin lomassa saimme kuulla torpan historiaa. Torpassa on esillä runsaasti vanhaa irtaimistoa ja esinekokoelmia. Pihamaalla saimme seurata myös ”teatteriesitystä” eli pieniä katkelmia Koskelan Jussin, Akselin ja Elinan elämästä ja historiallista mukaansa tempaava katsausta heidän ajastaan. Unohtamatta Akselin ja Elinan häävalssia.

Koko reitti kyllä sykähdyttää ja pala Urjalan historiaa, maisemat ja elämäkin tulivat meille tutuiksi, kiitos erinomaisten oppaiden !

Eeva-Maija ja Hilikka